

Mester Syl

Gamle mester Syl var en lille, mager, livlig mand, som ikke havde ro på sig et øjeblik. Han havde braknæse, var koparret og meget bleg, hans hår var gråt og stridt, og han havde ganske små øjne, som hele tiden lynede til højre og venstre. Han lagde mærke til alting, havde noget at sige på alting, vidste altid bedre besked og havde altid ret. Når han gik på gaden, slog han vældigt ud med armene, og engang, da han gik forbi en pige, som kom bærende med noget vand, gav han spanden et puf, så den fløj op i luften, og vandet løb ned over ham. "Fæhovede," råbte han, "kunne du ikke også se, at jeg kom bagved." Han var skomager, og når han sad og arbejdede, trak han tråden så langt ud, at han stødte hånden lige i maven på den, der ikke holdt sig i tilbørlig afstand. Ingen af hans svende blev hos ham længere end en måned, for han havde altid noget at udsætte på deres arbejde, hvor godt det så var. Så var stingene ikke lige nok, så var den ene sko længere end den anden, den ene hæl for høj eller læderet ikke banket længe nok. "Vent du bare," sagde han til læredrengen, "så skal jeg vise dig, hvordan man får skindet blødt." Derpå gav han drengen et par ordentlige slag over ryggen med en rem. Han skældte dem allesammen ud for dovenkroppe. Han udrettede dog ikke ret meget selv, fordi han ikke kunne sidde stille i fem minutter. Når hans kone stod tidligt op om morgenen og gjorde ild, sprang han ud af sengen og løb på bare ben ud i køkkenet. "Vil du brænde huset af over hovedet på os," råbte han, "der er jo et bål, så man kunne stege en okse. Eller tror du måske, man får brændet forærende?" Når pigerne stod og vaskede og leende fortalte hinanden forskellige historier, skældte han dem ud. "Der står de gæs og snadrer og glemmer at bestille noget. Og hvorfor skal de have al den gode sæbe. Det er den pure ødselhed," og løb af sted igen, men kom til at støde til en spand med lud, så hele køkkenet blev oversvømmet. Når der blev bygget et nyt hus, stod han ved vinduet og så på det. "Nu murer de igen med røde sandsten," råbte han, "det bliver jo aldrig tørt. De mennesker, der flytter derind, bliver jo syge. Se bare, hvor svendene lægger de sten dårligt. Den mørtel duer heller ikke. Der må grus i og ikke sand. Jeg oplever såmænd nok at se det hus styrte sammen over hovedet på dem, der bor der." Han satte sig, syede et par sting, men sprang så op igen, tog sit

skødskind af og råbte: "Jeg må ud og tale de mennesker til." Så kom han hen til tømmermændene. "Hvordan er det, I bærer jer ad," råbte han. "I hugger jo skævt. Tror I, at de bjælker kan stå lige. De giver sig jo i alle fuger." Han rev øksen ud af hånden på tømmermesteren og ville vise ham, hvordan han skulle hugge. Men i det samme kom der en vogn kørende, belæsset med ler, og så kastede han øksen fra sig og sprang hen til bonden, som gik ved siden af. "I er nok ikke rigtig i hovedet," sagde han, "hvor kan I spænde unge heste for sådan en tung vogn. De stakkels dyr styrter jo." Bonden svarede ikke, og mester Syl løb ærgerlig tilbage til sit værksted. Da han igen ville sætte sig til sit arbejde, rakte læredrengen ham en sko. "Hvad er nu det igen," skreg han, "har jeg ikke sagt, at I skal lade være med at skære skoene så meget ud. Hvem tror I køber sådan en sko, som ikke består af andet end sål. I skal gøre, hvad jeg siger." - "Det kan såmænd gerne være, I har ret i, at skoen ikke duer, mester," sagde læredrengen, "men I har selv skåret den til og syet den. I kastede den ned på gulvet, da I gik før, og så tog jeg den op. Men selv en engel fra himlen kan ikke gøre jer tilpas."

En nat drømte mester Syl, at han var død og var på vej til himlen. Da han kom derhen, bankede han hårdt på porten. "Det er dog løjerligt, at her ikke er en klokke," tænkte han, "man slår jo hul på fingrene." Peter lukkede nu porten op for at se, hvem det var, som bankede så voldsomt. "Er det jer, mester Syl," sagde han, "ja, I kan jo nok komme ind, men jeg råder jer til, at I aflægger jeres gamle vaner og ikke rakker ned på, hvad I får at se herinde. Det kunne let blive ubehageligt for jer." - "Den tale kunne I have sparet jer," svarede mester Syl, "jeg ved nok, hvad der passer sig, og her er jo gudskelov alting fuldkomment og ikke sådan som nede på jorden." Han kom nu ind og gik frem og tilbage i de store sale. Han så sig om til højre og venstre, rystede undertiden på hovedet og brummede i skægget. Imidlertid fik han øje på to engle, som kom bærende med en bjælke. Den havde siddet i øjet på en, som søgte efter en splint i en andens øje. De bar den ikke på langs men på tværs. "Har man nogensinde set mage til dumhed," tænkte mester Syl, men bed det dog i sig og tav stille. "Det er jo i grunden også ligegyldigt, på hvad led man bærer en bjælke, når

man bare ikke støder imod noget," tænkte han, "og det går jo virkelig udmærket for dem." Lidt efter så han to engle stå ved en brønd og øse vand i et fad, som var helt gennemhullet så vandet løb ud til alle sider. De sendte regn ned over jorden. "For tusind pokker," brød han ud, men han greb sig heldigvis i det og tænkte: "Det er måske bare tidsfordriv. Når det morer en, kan man jo gerne gøre sådan tossede ting. Desuden ser jeg jo nok, at man ikke bestiller andet end drive her i himlen." Han gik nu videre og kom til en vogn som sad fast i et dybt hul. "Det er jo intet under," sagde han til manden, som stod ved siden af, "hvem finder også på at belæse den sådan. Hvad er det I har der?" - "Fromme ønsker," svarede manden, "jeg kunne ikke komme ind på den rigtige vej, men hertil fik jeg den dog lykkelig og vel. Men jeg bliver såmænd nok hjulpet, skal I se." Der kom nu virkelig også en engel og spændte to heste for. "Ja, det kan jo være meget godt," sagde han, "men to heste er for lidt. Vi må mindst have fire." Nu kom der en anden engel med to heste, men de blev spændt bagved vognen. Det var for meget for mester Syl. "Din idiot," udbrød han, "hvordan er det, du bærer dig ad? Har du nogensinde, så længe verden har stået, set en vogn blive trukket på den måde. Men de er her så tåbelig indbildske, at de tror, de forstår alting." Han ville have sagt mere endnu, men så var der nogen, der greb fat i ham og satte ham udenfor, uden at han kunne gøre modstand. Da han var i porten, drejede han hovedet om og så, at fire bevingede heste løftede vognen i vejret. I samme øjeblik vågnede han. "Det går rigtignok noget anderledes til i himlen end her på jorden," tænkte han, "der er der jo en hel del, som kan undskyldes, "men hvem kan roligt se på, at man spænder heste både for og bag. Ganske vist havde de vinger, men det kan man da umuligt vide. For resten er det en utrolig dumhed at sætte et par vinger på heste, som har fire ben til at gå på. Men nu er det nok bedst, jeg står op, ellers går de hen og laver alt for mange gale streger her. Det var dog et held, at jeg ikke virkelig var død."

* * *